Lietas Nr. C32184916
Lietas arhīva Nr. C-1849-16/2

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2016. gada 21. aprīlī

Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I.Meldere
ar tiesas sēdes sekretāri E. Ozoliņu
piedaloties prasītājas mutvārdos pilnvarotajam pārstāvim /pers. A/ un atbildētāja pilnvarotajai pārstāvei /pers. B/,
izskatīja atklātā tiesas sēdē civillietu /pers. C/ prasībā pret AS "Citadele banka" par netaisnīgu līguma noteikumu atzīšanu par spēkā neesošiem.
Tiesa

k o n s t a t ē j a

2015. gada 17. decembrī Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesā saņemts prasītājas /pers. C/ prasības pieteikums pret atbildētāju AS "Citadele banka" par netaisnīgu līguma noteikumu atzīšanu par spēkā neesošiem.

Pamatojoties uz Civillikuma 1. pantu, Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 3., 5. un 6. pantu, prasītāja lūdz tiesu atzīt par spēkā neesošiem 2006. gada 15. novembrī ar grozījumiem starp prasītāju un atbildētāju noslēgtā Kredīta līguma Nr. 2.1.15.8.-06365, 6.1.1. apakšpunktu, 6.1.7. apakšpunktu, 6.2. punktu, 6.3. punktu, 1.11. punktu un 1.13. punktu; piedzīt no atbildētāja tiesāšanās izdevumus.

Prasības pieteikumā norādīts, ka prasītāja ar atbildētāju 2006. gada 15. novembrī noslēdza Kredīta līgumu Nr. 2.1.15.8.-06365 (turpmāk arī – Līgums), ar grozījumiem, un Līguma priekšmets ir kredīta piešķiršana.

Norāda, ka Līgumā 6.1.1. punktā un 6.1.7. punktā atbildētājam labvēlīgi pielīgtās tiesības vienpusēji lauzt Līgumu ir pretrunā ar līgumslēdzēju pušu tiesiskās vienlīdzības principu, jo tie samazina ar likumu noteikto pušu atbildību, nosaka priekšrocības bankai un ierobežojumus patērētājam, nosaka, ka patērētājs atsakās no savām likumīgajām tiesībām sagaidīt, ka līgums tiks pildīts visu līguma laiku, kā arī prasītāja nostādīta neizdevīgā stāvoklī. Šis noteikums uzskatāms par savstarpēji neapspriestu, jo līgums bija sastādīts iepriekš un prasītājai nebija iespējams ietekmēt attiecīgā līguma noteikumus.

Līguma 6.2. punkta pēdējais teikums un analogs 6.3. punkta pēdējais teikums, ar ko noteikts, ka līgumsods var tikt uzkrāts līdz brīdim, kamēr tas kopā ar procentiem sastāda summu, kas veido 10% no neatmaksātā kredīta summas, neatbilst Civillikuma 1716. panta trešajai daļai.

Līguma 1.11. punktā noteiktais līgumsods ir 63% gadā un Līguma 1.12.3. punktā noteiktais līgumsods ir 90% gadā.

Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6. panta trešās daļas 4. punktā minētais princips ir noteikts, lai nepieļautu to, ka patērētājam tiek piemērots neproporcionāli liels līgumsods.

Līguma 1.13. punktā noteiktie nokavējuma procenti ir 25,2% gadā, kas neatbilst likumiskajiem procentiem.

Prasības pieteikumā ietverta atsauce uz Civillikuma 1427. pantu, 1431. pantu, 1588. pantu, 1589. pantu un Kredītiestāžu likuma 1. panta pirmās daļas 5. punktu, un to, ka gadījumos, kad viens no līgumslēdzējiem ir atzīstams par patērētāju, Civillikuma un Civilprocesa likuma normas ir atzīstamas par vispārējām attiecībā pret Patērētāju tiesību aizsardzības likuma tiesību normām, kas regulē to pašu tiesisko attiecību aspektu.

Līdz ar ko uzskata, ka Līgumā atbildētājam labvēlīgi pielīgtās tiesības vienpusēji lauzt līgumu ir pretrunā ar līgumslēdzēju pušu tiesiskās vienlīdzības principu, jo tie samazina ar likumu noteikto pušu atbildību, nosaka priekšrocības bankai un ierobežojumus patērētājam, nosaka, ka patērētājs atsakās no savām likumīgajām tiesībām sagaidīt, ka līgums tiks pildīts visu līguma laiku, kā arī prasītāja nostādīta neizdevīgā stāvoklī. Šis noteikums uzskatāms par savstarpēji neapspriestu, jo līgums bija sastādīts iepriekš un prasītājai nebija iespējams ietekmēt attiecīgā līguma noteikumus. Uzskata, ka izvērtējot prasītāja izmantotās tiesības vienpusēji atkāpties no Līguma, tās jāvērtē, izejot no patērētāja skatpunkta, un neskatoties uz Civilprocesa likumā noteikto sacīkstes principu, tomēr lielāka pierādījumu bāzei jāgūstās uz līguma vadošās puses pleciem.

Atsaucas uz to, ka Civiltiesību doktrīnā valda viedoklis, ka "Puses līgumā var paredzēt jebkurus citus pamatus, kas dot tiesības vienpusēji atkāpties no līguma. Tiesības atkāpties no līguma nedrīkst jaukt ar tiesības bez otras puses piekrišanas prasīt līguma atcelšanu *(sk. piem., 2171., 2172.p.).* Pēdējā gadījumā, lai līgums izbeigtos, ir vajadzīgs tiesas spriedums" *(K. Torgāns, A.Grūtups, K.Balodis, G.Višnakova, S.Petrovičs, E.Kalniņš, A.Bitāns Latvijas Republikas Civillikuma komentāri. Saistību tiesības (1401.-2400.p.) R: Mans īpašums, 1998, 119.1pp.)*

Norāda, ka Civillikumā nokavējuma sekas ir skaidri noteiktas, un atsaucas uz Civillikuma 1661. pantu, 1662. pantu, un to, ka Civiltiesību doktrīnā pausts, ka "Savas intereses zudums ir jāpierāda kreditoram. Interese saņemt izpildījumu var būt zudusi nevis nokavējuma, bet citu apstākļu dēļ, piemēram, pasūtītājs (kreditors) bija kļūdījies preču pieprasījuma prognozēšanā un cenšas nokavējumu izmantot, lai atbrīvotos no pienākuma preces pieņemt un par tām samaksāt. Sakarā ar intereses zudumu līgums nezaudē spēku pēc kreditora vienpusēja paziņojuma. Otrai pusei jādot piekrišana līguma atcelšanai (atcēlējs līgums) vai jautājums par līguma atcelšanu izskatāms tiesā" *(K. Torgāns, A.Grūtups, K.Balodis, G.Višņakova, S.Petrovičs, E.KalniņŠ, A.Bitāns Latvijas Republikas Civillikuma komentāri. Saistību tiesības (l401.-2400.p.) R: Mans īpašums, 1998, 119.lpp.)*

Norāda, ka saistību tiesību pastiprināšanai Civillikumā noteikti speciāli institūti (ķīla, galvojums, rokas nauda), bet nokavējums nav viens no tiem, un uz nokavējuma pamata nevar vienpusēji atkāpties no līguma, pat ja tas it kā pielīgts, jo Civillikums to neparedz. Uzskata, ka tātad Līguma 6.1.1. un 6.1.7. paredz kaut ko pretlikumīgu.

Atsaucas uz Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6. panta trešās daļas 4. punktu un Civillikuma 1716. pantu un civiltiesību doktrīnā valdošo viedokli, ka "Latvijā, vadoties no labiem tikumiem, pārāk lielu līgumsodu varētu atzīt par netaisnu" *(K. Torgāns: Latvijas Republikas Civillikuma komentāri. Saistību tiesības (1401.-2400.p.) R: Mans īpašums, 2000, 225.lpp.).*

Norāda, ka vērtējot līgumsoda proporcionalitāti, jāņem vērā Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 5. pantā noteikto līgumslēdzēju pušu tiesiskās vienlīdzības principu, no kā izriet, ka, vērtējot līgumsoda apmēru, jāievēro arī labticīguma prasības, kā arī tas, ka līgumsoda apmērs nedrīkst būt tāds, kas nostāda patērētāju neizdevīgā stāvoklī, t.i., līgumsods nedrīkst būt nesamērīgi liels. Tāpat, vērtējot līgumsoda proporcionalitāti, jāvadās no samērīguma

kritērija, kas izriet no labas ticības principa, ievērojot, ka "pie samērīguma noteikšanas jāņem vērā visas kreditora intereses un parādnieka spējas" *(K. Torgāns: Latvijas Republikas Civillikuma komentāri. Saistību tiesības (1401.-2400.p.) R.: Mans īpašums, 2000,225.lpp.).*

Līgumsoda funkcija ir atturēt patērētāju no līgumsaistību nepildīšanas, tomēr Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6. panta trešās daļas 4. punkta minētais princips ir noteikts, lai nepieļautu to, ka patērētājam tiek piemērots neproporcionāli liels līgumsods. Vērtējot līgumsoda proporcionalitāti, ir jāņem vērā arī Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 5. pantā noteiktais līgumslēdzēju pušu tiesiskās vienlīdzības princips.

Norāda, ka Līgumā paredzētie līgumsodi ir noteikti nevis no savlaicīgi neatmaksātās summas, bet no visas Līgumā noteiktās aizdevuma pamatsummas, neņemot vērā atmaksātās pamatsummas apmēru. Tādējādi līgumsods par līgumā noteikto saistību neizpildi vai nepienācīgu izpildi visu līguma darbības laiku ir nemainīgs un var tikt piemērots, neskatoties uz patērētāja atbildētājam neatmaksātā aizdevuma pamatsummu vai reāli pastāvošo parāda apmēru. Līdz ar ko atbildētājam par Ķīlas līgumā noteikto saistību neizpildi ir tiesības patērētājam piemērot līgumsodu no Līgumā noteiktās pamatsummas arī tad, ja patērētāja neatmaksātā aizdevuma pamatsumma ir proporcionāli līdzvērtīga vai pat mazāka par dažās dienās vai pat vienā dienā aprēķināto līgumsoda apmēru. Turklāt līgumos nav paredzēts līgumsoda aprobežojums, kas tādējādi pieļauj atbildētājam prasīt no patērētāja līgumsodu neierobežotā apmērā.

Vienlaikus līgumi paredz atbildētāja tiesības prasīt līgumsodu par jebkuru līgumā noteikto saistību neizpildi vai nepienācīgu izpildi, neņemot vērā patērētāja izdarīto pārkāpumu. Līdz ar to līgumi paredz patērētāja pienākumu maksāt neproporcionāli lielu līgumsodu arī par pārkāpumiem, kas pēc būtības nerada atbildētājam materiālu zaudējumu risku un kuru procesuālā izpilde, kas kopsummā neietekmē līguma darbību un tā izpildi, ir mazsvarīga.

Uzskata, ka līdz ar to Līguma 6.3. punkts, saskaņā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6. panta trešās daļas 4. punktu un Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6. panta trešās daļas 1. punktu kontekstā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 5. panta otrās daļas 5. punktu ir atzīstams par netaisnīgu un tādējādi arī par spēkā neesošu līguma noteikumu.

Tādējādi Līguma 6.4. punkts, saskaņā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6. panta trešās daļas 4. punktu un Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6. panta trešās daļas 1. punktu kontekstā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 5. panta otrās daļas 5. punktu ir atzīstams par netaisnīgu un tādējādi arī par spēkā neesošu līguma noteikumu.

2016. gada 17. februārī tiesā saņemti atbildētāja rakstveida paskaidrojumi, kuros norāda, ka prasību neatzīst. Atbildētājs savos iebildumos pamatojas uz to, ka prasītājas atsaukšanās uz Patērētāju tiesību aizsardzības likuma normām ir nepamatota, jo viņa nav atzīstama par patērētāju minētā likuma l. panta 3. punkta izpratnē.

Tiesas sēdē prasītājas mutvārdos pilnvarotā persona /pers. A/ (izteikts pilnvarojums apjomā atbilstoši Civilprocesa likuma 86. panta pirmajai un otrajai daļai) prasību uzturēja uz tajā norādīto apstākļu un motīvu pamata.

Tiesas sēdē atbildētāja pilnvarotā pārstāve prasību neatzina pilnā apmērā, pamatojās uz lietā sniegtajiem rakstveida paskaidrojumiem un iebildumiem.

Tiesas sēdē atbildētāja pilnvarotā pārstāve lūdza apvienot šo civillietu ar otru tiesvedībā esošo civillietu atbildētāja prasībā par parāda piedziņu, kam iebilda prasītāja, un lūgums tiesas sēdē tika noraidīts.

Noklausoties tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, noskaidrojot lietas apstākļus, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos rakstveida pierādījumus to kopumā, tiesa uzskata, ka prasība ir nepamatota un noraidāma.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 93. panta pirmo daļu katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība. Saskaņā ar Civilprocesa likuma 96. panta piekto daļu, pusei nav jāpierāda fakti, kurus šajā likumā noteiktajā kārtībā nav apstrīdējusi otra puse. Savukārt saskaņā ar Civilprocesa likuma 96. panta pirmo daļu – ja tiesa atzīst kādu faktu par vispārzināmu, tas nav jāpierāda, un saskaņā ar piekto daļu – pusei nav jāpierāda fakti, kurus šajā likumā noteiktajā kārtībā nav apstrīdējusi otra puse.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 10. pantu puses realizē savas procesuālās tiesības sacīkstes formā.

Atbildētājs rakstveida paskaidrojumos norādīja, un to neapstrīdēja prasītāja, ka AS "Parex banka" uzņēmuma pārejas rezultātā, kas notika 2010. gada 1. augustā, pamatojoties uz LR MK 2010. gada 14. aprīļa rīkojumu Nr.2 08 (prot. Nr.15 77.§) "Par koncepciju "Par akciju sabiedrības "Parex banka" restrukturizāciju"" un Kredītiestāžu likuma 59.^{2}pantu, nodeva AS "Citadele banka" savas tiesības un saistības, kas izriet no 2006. gada 15. novembrī starp AS "Parex banka" un /pers. C/ noslēgtā Kredīta līguma Nr. 2.1.15.1.8.-06/365, kā arī visiem pārējiem no minētā līguma izrietošo saistību pastiprināšanas un nodošanas līgumiem.

No lietas materiāliem pievienotā 2006. gada 15. novembrī ar grozījumiem starp prasītāju un atbildētāju noslēgtā Kredīta līguma Nr. 2.1.15.8.-06365 redzams, ka AS "Parex banka" izsniedza prasītājai /pers. C/ aizdevumu Ls 60 270 apmērā neapdzīvojamās telpas Nr. /adrese/ iegādei un remontam. Puses vienojās par galīgā norēķina dienu – 2016. gada 14. novembrī un iespēju noteikt jaunu galīgā norēķina dienu līdz 2021. gada 14. novembrim, noslēdzot vienošanos par līguma grozījumiem Līguma 1.10.1. punktā noteiktajā kārtībā.

Tiesas sēdē puses apstiprināja, ka pie Līguma slēgtas kopumā sešas savstarpējas vienošanās, no kurām pēdējā – Vienošanās Nr. 6 par 15.11.2006. Kredīta līguma Nr. 2.1.15.1.8.-06/365 grozījumiem (turpmāk arī – Vienošanās Nr. 6) noslēgta 2015. gada 11. martā un pievienota lietas materiāliem.

Saskaņā ar Vienošanos Nr. 6, 4.1.2. punktu, pušu strīdi risināmi Latvijas Republikas tiesā, līdz ar ko tiek grozīta strīdu izšķiršanas sākotnēji Līgumā 8.1. punktā noteiktā kārtība.

Saskaņā Līgumu un saskaņā ar Vienošanos Nr. 6, prasītājas apstrīdētie Līguma punkti izteikti sekojošās redakcijās.

Līguma 6.1.1. punktā noteikts, ka atbildētājs ir tiesīgs vienpusēji noteikt jaunu galīgā norēķina dienu, nosūtot klientam paziņojumu Līguma 8.3. punktā noteiktajā kārtībā ne mazāk kā 7 dienas iepriekš, ja ir iestājies šāds apstāklis: klients kavē Līgumā noteikto maksājuma samaksās termiņu ilgāk par 60 dienām.

Līguma 6.1.7. punktā noteikts, ka atbildētājs ir tiesīgs vienpusēji noteikt jaunu galīgā norēķina dienu, nosūtot klientam paziņojumu Līguma 8.3. punktā noteiktajā kārtībā ne mazāk kā 7 dienas iepriekš, ja ir iestājies šāds apstāklis: banka ir vienpusēji noteikusi jaunu galīgā norēķina dienu vai izbeidz jebkuru citu starp banku un klientu noslēgtu ar kreditēšanu saistītu līgumu (vienošanos), pamatojoties uz klienta būtiskiem attiecīgā līguma/vienošanās pārkāpumiem, neatkarīgi no tā, vai minētais līgums (vienošanās) noslēgts agrāk vai vēlāk par Līgumu.

Līguma 6.2. punkta pēdējā teikumā noteikts, ka līgumsods var tikt uzkrāts līdz brīdim, kamēr tas kopā ar procentiem sastāda summu, kas veido 10% no neatmaksātā kredīta summas.

Līguma 6.3. punkta pēdējā teikumā noteikts, ka līgumsods var tikt uzkrāts līdz brīdim, kamēr tas kopā ar procentiem sastāda summu, kas veido 10% no neatmaksātā kredīta summas.

Līguma 1.11. punktā noteikts, ka līgumsods par maksājuma kavējumu 0,175% apmērā no kavētā maksājuma summas par katru kavējuma dienu.

Līguma 1.12.3. punktā noteikts, ka līgumsods par citu Līgumā noteikto klienta saistību, kas nav iepriekš uzskaitīta šī Līguma 1.12. punktā vai minēta līguma 1.11. punkta nepienācīgu izpildi - 0,25% apmērā no neatmaksātās kredīta summas dienā, kad konstatēta saistības nepienācīga izpilde, bet ne mazāk kā 150 EUR par katru saistības nepienācīgas izpildes gadījumu.

Līguma 1.13. punktā noteikts, ka nokavējuma procenti 0,07 % apmērā no kavēta kredīta maksājuma par katru nokavējuma dienu, iestājoties galīgā norēķina dienai.

Starp pusēm pastāv strīds par to, vai prasītāja par patērētāju atzīstama Patērētāju tiesību aizsardzības likuma l. panta 3. punkta izpratnē, un līdz ar to uz viņu attiecas visi prasības pieteikumā norādītie apstākļi, kas norādīti kā pamats apstrīdēto Līguma nosacījumu atzīšanai par spēkā neesošiem.

Kredītiestāžu likuma 1. panta pirmās daļas 5. punktā norādīts, ka kredīts ir atlīdzības darījums, kurā kredītiestāde uz rakstveida līguma pamata nodod klientam naudu vai citas lietas īpašumā un kurš klientam uzliek pienākumu noteiktā laikā un kārtībā atdot kredītiestādei naudu vai citas lietas. Atbilstoši šim likumam prasītājai sniegts kreditēšanas pakalpojums, izsniedzot kredītu.

Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 1. panta 3. punkts noteic, ka patērētājs ir fiziskā persona, kas izsaka vēlēšanos iegādāties, iegādājas vai varētu iegādāties vai izmantot preci vai pakalpojumu nolūkam, kurš nav saistīts ar tās saimniecisko vai profesionālo darbību.

2006. gada 2. novembrī prasītāja iesniedza AS "Parex banka" pieteikumu kredīta saņemšanai, kurā norādīts, ka kredīts tiks izmantots veikala /adrese/ iegādei.

Tāpat redzams, ka pamatojoties uz minēto pieprasījumu, 2006. gada 15. novembrī starp AS "Parex banka" un prasītāju noslēgts Kredīta līgums Nr.2.1.15.1.8.-06/365, ar kura nosacījumiem prasītājai izsniegts kredīts Ls 60 270 ar kredīta izmantošanas mērķi - neapdzīvojamās telpas Nr. l, /adrese/, iegāde un remonts (Kredīta līguma 1.3. apakšpunkts).

Tātad atbildētājs iesniedza pierādījumus, kas apliecina, ka bankas piešķirtais kredīts tika saņemts mērķim, kas saistīts ar prasītājas saimniecisko un profesionālo darbību, un proti, veikala darbībai.

No lietas materiāliem redzams, ka atbildētāja rīcībā ir 2015. gada 19. oktobrī prasītājas bankai adresētais iesniegums, kurā faktiski tiek apliecināta prasītājas saimnieciskā darbība, jo prasītāja lūdz pagarināt kredīta brīvdienas un "samazināt kredīta procentu likmi kredītam uz veikalu pēc adreses Rīga, Viļānu 6". Tāpat norādīts, ka prasītāja cenšas pārdot šo veikalu, vai iznomāt.

Patērētāju tiesību aizsardzības likums, uz kuru savu prasību balsta prasītāja, nosaka, ka patērētājs ir fiziskā persona, kas izsaka vēlēšanos iegādāties, iegādājas vai varētu iegādāties vai izmantot preci vai pakalpojumu nolūkam, kurš nav saistīts ar tās saimniecisko vai profesionālo darbību. Prasības pieteikumam ir pievienota Līguma kopija, kurā ir norādīts kredīta izmantošanas mērķis.

Tādējādi prasītājas atsaukšanās uz Patērētāju tiesību aizsardzības likuma normām ir nepamatota, jo prasītāja nav atzīstama par patērētāju minētā likuma l. panta 3. punkta izpratnē.

Kā to atzinusi arī Administratīvā apgabaltiesa 2013. gada 19. septembra spriedumā lietā Nr. A4203988111, (..) kritērijs darījuma atzīšanai par tādu, kas pakļauts patērētāju tiesību aizsardzības tiesiskajam regulējumam, ir līguma subjekts (fiziska persona, kura izmanto preci vai pakalpojumu nesaistīti ar saimniecisko vai profesionālo darbību), nevis sniegtā pakalpojuma vai pirkuma veids. (..) Tādējādi kreditēšanas līgumu gadījumā ir nepieciešams izvērtēt, kādam nolūkam tas tika saņemts. Ja pieteicējs ir saņēmis kredītu ar mērķi izmantot no bankas saņemto naudu savā saimnieciskajā vai profesionālajā darbībā, viņš nav atzīstams par patērētāju.

Civillikuma 1716. pants nosaka, ka līgumsods ir pametums, ko kāda persona uzņemas ciest sakarā ar savu saistību tajā gadījumā, ja viņa šo saistību neizpildītu vai neizpildītu pienācīgi.

Judikatūrā atzīts, ka līgumsoda iekļaušana līgumā atbilst Civillikuma nosacījumiem un tā esamība līgumā pati par sevi nav netaisnīgs līguma noteikums, jo atbildības piemērošana ir saprātīga un taisnīga reakcija pret pārkāpumu.

Ar prasītāju noslēgtajā Līgumā ir pielīgtas bankas tiesības noteikt jaunu galīgā norēķina dienu (līgumā minētais vai saskaņā ar Līguma noteikumiem bankas noteiktais saistību izpildes termiņš, līdz kuram klientam ir jāatmaksā bankai saņemtais un neatmaksātais kredīts un jāsamaksā bankai procenti un citi līgumā noteiktie maksājumi pilnā apmērā), tostarp, ja klients kavē līgumā noteiktā maksājuma samaksas terminu ilgāk par 6 0 dienām. Prasības pieteikumā norādītais, ka "aizdevuma līgumā bankai pielīgtās tiesības vienpusēji lauzt līgumu ir pretrunā" (..) šajā konkrētajā gadījumā nav pamatots, jo Līgumā nav pielīgtas bankas tiesības vienpusēji lauzt līgumu.

Vadoties pēc minētā un saskaņā ar Līgumā norādīto aizdevuma izsniegšanas mērķi, kā arī Līguma noteikumiem par līguma saistību izpildes nodrošinājumu (neapdzīvojamās telpas, komercķīlas), prasītāja par patērētāju nav atzīstama Patērētāju tiesību aizsardzības likuma izpratnē. Tāpat prasītāja nav iesniegusi nekādus pierādījumus tam, ka tika kaut kādā veidā maldināta vai ierobežota savās tiesībās no bankas puses pie Līguma noslēgšanas.

Turklāt, atbildētājs pauž tiesai viedokli, ka, viņaprāt, prasītāja ir, iespējams, cēlusi prasību, lai novilcinātu savu uzņemto saistību izpildi, jo maksājumus bankai nav veikusi jau 155 dienas. Turklāt lietā nav strīda par to, ka prasītāja savlaicīgi neveica savas ar Līgumu uzņemtās saistības, un iestājies maksājumu kavējums.

Līdz ar ko secināms, ka slēdzot Līgumu, ir ievērotas Civillikuma 1427. un 1431. panta prasības, ir izteikta abu līgumslēdzēju brīva un saskanīga griba - uz noteiktu seku iestāšanos virzīts privāts gribas izpaudums, nodibinot tiesiskas attiecības starp pusēm, prasītāja parakstīja Līgumu, kas uzskatāma par piekrišanu šim aktam, tā saturs parakstītājai bija zināms, kā arī bija personīga interese, savukārt ierunas tiesība netika izmantota.

Līdz ar ko saskaņā ar Civillikuma 1431. pantu vispārpieņemts ir uzskats, ka paraksts, kas izdarīts bez rakstiskas ierunas, pauž akta parakstītāja pilnīgu piekrišanu akta saturam.

Civillikuma 1588. pants noteic, ka viena puse nevar atkāpties no līguma bez otras piekrišanas pat arī tad, ja pēdējā to neizpilda, un tādēļ, ka viņa to neizpilda.

Līdz ar visu konstatēto, un to, ka prasītāja konkrētajā darījumā nav atzīstama par patērētāju, tad nav pamata atzīt, ka uz prasītāju attiecas arī Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 6. panta trešās daļas 4. punkts, un par netaisnīgu būtu uzskatāmi visi apstrīdētie Līguma punkti, tostarp 6.2., 6.3. un 1.12.3. punkts, kas paredz līgumsodu, par kuru līdzēji labprātīgi vienojās. Tāpat nav pamata attiecināt uz pušu Līguma 1.13. punktā pielīgtajiem nokavējuma procentiem nosacījumus par likumisko procentu apmēru, jo līdzēji paši vienojās par nokavējuma procentiem 0,07% apmērā ko kavētā kredīta maksājuma par katru kavējuma dienu.

Pušu tiesiskās attiecības radušās uz tiesiska darījuma – līguma pamata un ar tiesiska darījuma noslēgšanu līdzējiem rodas savstarpējas tiesības un pienākumi. Tāpat līguma slēgšanas procesā ir saistoši vispārīgie civiltiesību un konkrēti līgumtiesību principi. Civillikuma 1587. pants noteic – tiesīgi noslēgts līgums uzliek līdzējam pienākumu izpildīt apsolīto, un ne darījuma sevišķais smagums, ne arī vēlāk radušās izpildīšanas grūtības nedod vienai pusei tiesību atkāpties no līguma, kaut arī atlīdzinot otrai zaudējumus.

Līdz ar ko, tiesas ieskatā, nav pamata atzīt apstrīdētos Kredīta līguma Nr. 2.1.15.8.-06/365 sekojošos punktus: 6.1.1. apakšpunktu, 6.1.7. apakšpunktu, 6.2. punktu, 6.3. punktu, 1.11. punktu un 1.13. punktu par spēkā neesošiem, un, ievērojot minēto, tiesa atzīst prasību par nepamatotu un noraidāmu pilnībā.

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Civilprocesa likuma 8., 97., 190., 192., 193., pantu, tiesa

nosprieda

Noraidīt pilnībā /pers. C/ prasību pret AS "Citadele banka" par 2006. gada 15. novembrī ar grozījumiem noslēgtajā Kredīta līgumā Nr. 2.1.15.8.-06/365 ietverto netaisnīgu līguma noteikumu atzīšanu par spēkā neesošiem.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Rīgas apgabaltiesai 20 dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesā.

Pilns spriedums pieejams no 2016. gada 25. aprīļa.

Tiesnese I.Meldere